

жлти-жѣмши, има именѣ). 10) Зѣбната д са смѣччава съ дж, а не само въ ж, и т въ ц или въ шт, а не въ ч (напр. родж-рождѣстко, раждати, свѣтж-свѣща). 11) Съгласната буква въ винителниятъ падѣжъ предъ е са измѣнява въ ч, а з въ ж (отыць отыче, князь-княже). 12) Гъркланните г, к и х въ склоненията и въ спрѣженията предъ и и ѣ са преобразяватъ на з, ц и с, а предъ е — на ж, ч и ш (Ароугж-Ароуже, Ароужи, Ароужѣхъ; мож-можеши, поможи, немохѣте; вижж-вижче, вижци, вижциѣхъ; текж-течши, теци, тециѣте; доухж-доуше, доуси, доусѣхъ). Освѣць това, въ склоненията на прилагателните буквата к предъ и и ѣ, освѣць своятъ обиченъ преходъ въ ц, са измѣнява още и на т (напр. члѣкѣчѣстни, оумзиса къ кжпѣли слоуамстѣ). 13) Предлозите безж, ихъ и възж, — когато са присъединяватъ съ другите думи, — губатъ своятъ ж, а повѣкогажъ, предъ с и ц, и буквата з (ичистити нам. ихчистити, ицѣлѣти нам. ихцѣлѣти, възхвати нам. възхжвати, бесмжртни нам. безсмжртниѣ).

ПРАВОПИСАНИЕТО НА СТАРОВРЕМЕННИТЕ ПАМѢТНИЦИ.

Правописанието на старите славянски памѣтници може да са раздѣли на бѣлгарско, руско и сѣрбско.

I. Бѣлгарското правописание са отличава отъ другите двѣ най-много съ слѣдующите особености: 1) Юсовете, като носови звукове, са